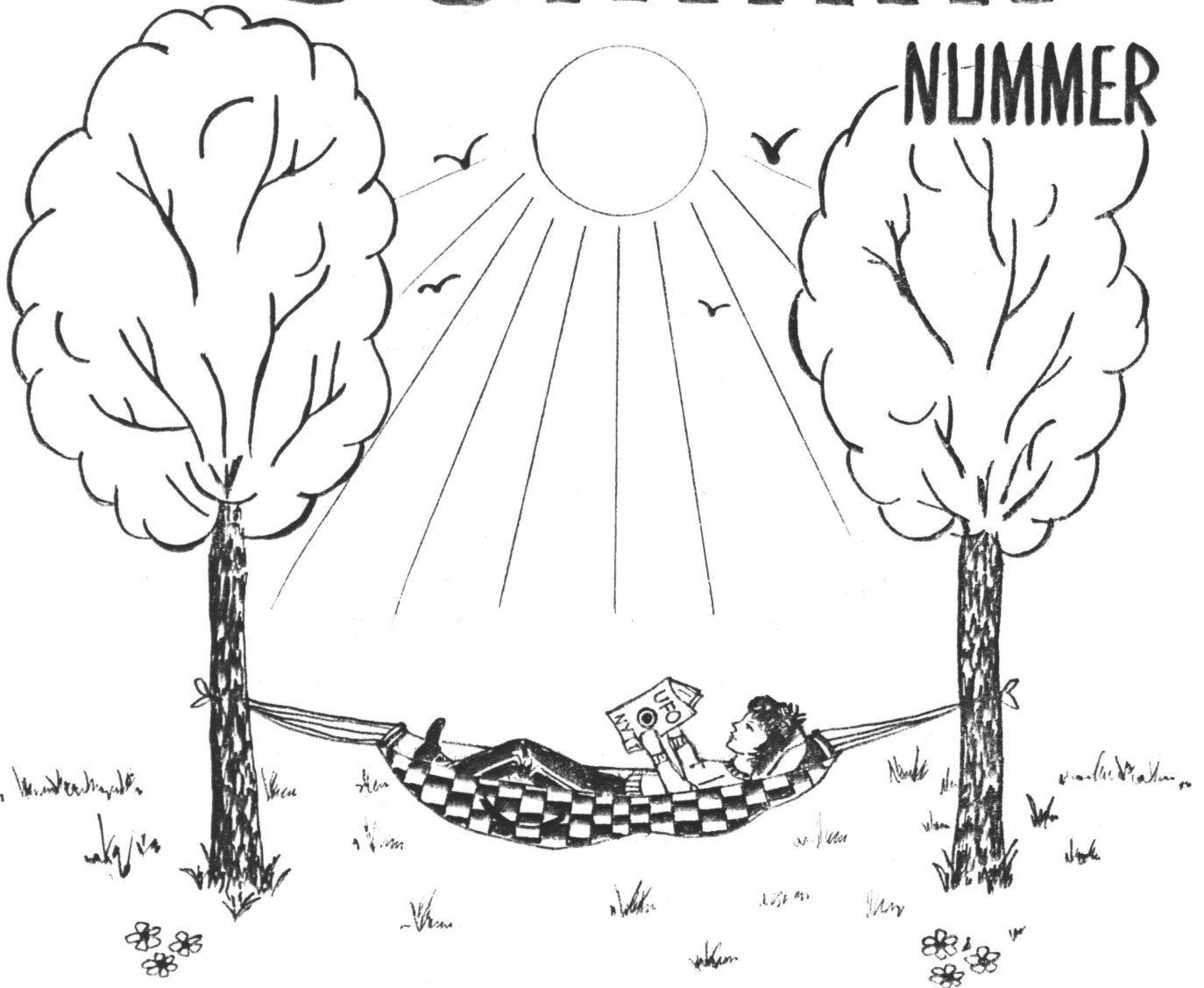

EXTRA

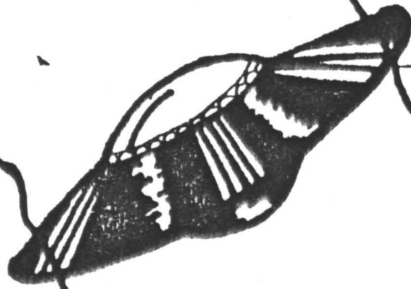
SOMMAR~

NUMMER

UFO · NYTT

UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmarna inom
Västerbergslagens UFO-förening.
UFO-NYTT utkommer 4 gånger per år.

VÄSTERBERGSLAGENS
FÖRENING BOX 71
77101 LUDVIKA

UFO

TELE 0240 · 79146
81900

FRÅN REDAKTIONEN.

I vårt sommarnummer av UFO-NYTT, som alla medlemmar nu får som extra läsning i semestertider, så finns följande trevliga rubriker:

Gudrun skriver om arbetet i vår förening och UFO-Sverige.

Vi har också som vanligt några mycket intressanta UFO-fall från USA, samt ett par rapporter från höstens händelser i Värmland.

Som en jämförelse kan ni läsa om tidiga händelser i Dalarna och Norge.

De fysikintresserade kan läsa om Neutrinon-blygast i universum!
Johan Kinneryd bidrar också med intressanta aspekter på UFO-logi.

I redaktionen: Gudrun Andersson och Birgit Sälgeström.

Illustrationer: Ing-Marie Strömberg.

VI ÖNSKAR ER ALLA EN TREVLIG SOMMAR.!

PS. UFO-NYTT nr 3 utkommer som vanligt i höst.

VÄSTERBERGSLAGENS
FÖRENING BOX 71
77101 LUDVIKA

UFO

TELE 0240 · 79146
81900

BYRÅKRATI och UFO-LOGI.

Jag skulle vilja börja med att hoppas att alla våra läsare får en riktigt fin sommar. Vi vill ge er en avkopplande stund i solskenet med ett extra sommarnummer av tidningen med bl.a. lite långläsning och annat smått och gott.

Jag vill även passa på att tacka Birgit och Thor-Leif, som gjort denna tidning tillsammans med mig.

Ha en skön sommar.

Så till det som rubriken talar om. Hela vårt samhällssystem grundar sig på regler och lagar. Föreningsverksamheten är inte undantagen från detta. Alla måste vi planera vår tid, vårt liv är inrutat efter skrivna och oskrivna lagar. I vår förening har vi en bra fungerande organisation och planering, och det har varit oss till mycket stor hjälp.. Vi har åstadkommit mycket och lyckats med saker som ingen annan UFO-förening har gjort. Våra sammanställningar har fått stort erkännande tack vare Johan Kinneryd som visat oss vägen. Vi har en tidning som utkommer regelbundet. Därmed inte sagt att vi kan bli bättre, för än finns mycket att göra.

Under två år har Birgit och jag varit styrelsemedlemmar i UFO-Sverige och under denna tid har vi försökt att få styrelsen att införa en ordentlig planering och att organisera arbetet på samma sätt som vi gjort i VBU. Det har inte lyckats särskilt bra. Organisering och planering har från vissa håll kallats byråkrati och man har framhållit att UFO-login inte hinns med för denna sk. byråkrati. Våra erfarenheter är de motsatta. Genom planering så har vi gott om tid över för UFO-login. Men en förutsättning för detta är också att det arbete som medlemmarna tar åt sig också blir utfört. Så sker i VBU men tyvärr har detta fungerat dåligt i UFO-Sveriges styrelse.

Nu ställer vi vårt hopp till Bernt Berglund, Ludvika, som valdes till UFO-Sveriges nya ordförande istället för den avgående Christer Nordin, vid årets Riksstämma i Stockholm den 8 april. Christer kommer i fortsättningen att fungera som språkrör och PR-man för Riksorganisationen.

Vid Riksstämman beslöts att VBU skall fungera som Rapport-central för alla i UFO-Sverige ingående föreningar och vår undersökningsgrupp kommer att ta emot rapporterna, granska, bedöma och göra statistik m.m. på dessa. Som medhjälpare finns Johan Kinne-ryd och AFU = Arkivet för UFO-forskning i Norrköping. Som tidigare kommer Stig Aggestad, Eskilstuna, att sitta som spindeln i nätet och ta emot allmänhetens telefonrapporter.

Vi har alltså mycket arbete framför oss och vi behöver flera medhjälpare, t.ex. för att renskriva material till tidningen, men också till sammanställningar osv.

Det arbete vi hittills lagt ner och fått så bra respons på, säger oss att vi nu är på rätt väg.

Så får vi beklaga det dåliga trycket i sista upplagan av tidningen, vi får försöka ändra på det.

En av våra läsare tyckte inte om stavfelen. I det fallet var det en artikel från en veckotidning, svårt att rätta till alltså.

Men kom gärna med synpunkter om artiklar och annat, vi skall tåla både ros och ris.

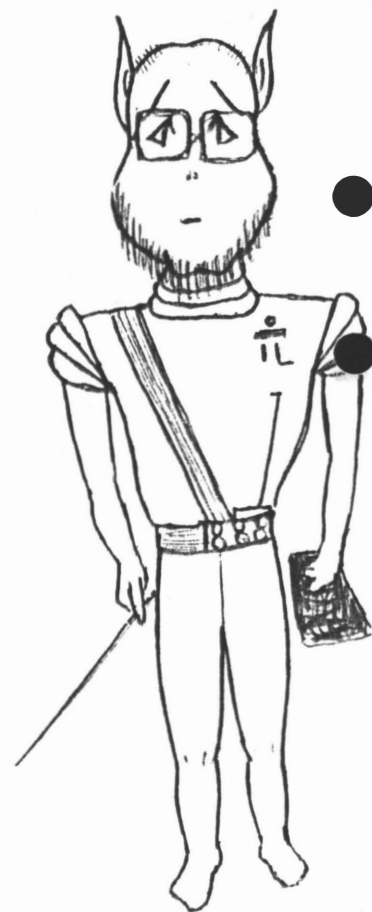
Tack för ordet.

Ta det lugnt i sommar så hörs vi i höst.

Gudrun Andersson.

PS. Du som reser, sänd ett kort till föreningen. Kul att höra från er. Få se vilka resmål vi UFO-intresserade har.

W V W W
EN SKÄGGPRYDD HERRE
FRÅN LUDVIKA STAD.
HOPPAS HAN GÖR
UFOLOGEN GLAD.
MED ORDNING OCH REDA
OCH BRA BESLUT.
FÖRHOPPNINGSVIS HÄRVAN
HAN REDER LIT.
LYCKA TILL MED
UPPGIFTEN SVÅRA.
ÖNSKAR VBU OCH DE VÅRA
A A A

FLYGANDE OBJEKT ÖVER TUCSON ÄNNU OIDENTIFIERADE?

Radar kunde följa dem, folk såg dem, men ingen erkände dem.

Brummandet var av så ovanligt slag i stillheten på Avra Valley, att det väckte upp Martha Ann Grill ur sömnen. Vad i hela världen står på? Sa hon när hon snubblande kom fram till dörren i sin husvagn. Hon hade ställt upp vagnen på skogsmarken nordväst om Tucson,

Hon stod på planen utanför vagnen i bara nattlinnet. Österut kunde hon se skenet från Tucson återkastat mot dimmolnen. Och hon såg lamporna i stadenglimma mellan bergstopparna.

Det var helt tyst i omgivningen, med undantag för en bil som gasade på någonstans och en hund som skällde på avstånd.

Flygplan eller liknande högt upp i skyn åstadkom de brummande ljuden.

Så med ens såg hon ljusen som flög åt alla håll med olika fart och utan att krocka med varann. Hon började tvivla på att det var flygplan.

Jag har aldrig sett något liknande i hela mitt liv säger hon. Det var otroligt. Ljusen var blå, gröna och vita. Som ljusen på flygplan, sa hon. Somliga flög i grupp och endel ett och ett. De kom från norr och återvände mot norr. Tucson Mountains fanns öster ut, Kitt Peak National Observatory placerat på en bergstopp 15 miles mittemot Avra Valley sydväst och Ryan Field i söder.

Andra ljus strök tätt över Tucson Mountains på väg österut mot staden. Någon måste styra dem och tala om vad dom ska göra, trodde hon.

Grill var den sista som gav sig till känna och berättade att hon sett UFO, S natten till den 7 okt. 1985.

Ljusen observerades också av verkligt professionella vittnen. Det var radar operatörerna vid Tucson internationella flygplats som rapporterade spåren av 15 grupper av objekt, minst 60 stycken. De flög från Avra Valley området i sydväst, tvärs över staden, och ut genom Redington passet nordost om Tucson.

Officer Timothy Clark, pilot på Air 1, helikoptern som Tucsons polis använder för spaning nattetid, såg ljusen från objekten över stan och hur de flög ut över Redington. Dom flög alltför fort för Air 1. En man som arbetade på ett flygplan som stod på marken vid Tucsons flygplats, hörde radaroperatören och Clark diskutera UFOS på radion och slog då på flygplanets radar. I 10 minuter visade skärmen ett stort objekt i luften väster om Tucson Mountains, med många små objekt flygande runt omkring det. Militärbaserna runt om i Arizona upprepade sina bekräftelser på att inga militära aktiviteter, varken hemliga eller andra, pågick under tiden som fenomenen visade sig. Dom sade sig inte veta någonting om incidenten.

"Nej, vi befattar oss inte med UFO:s", sade Lt Julie Fortenberry, informationschef vid Davis-Monthan Air Force Base, några dagar efter UFO-händelsen. "Vi jagar dom inte."

Det oaktat så flög saker med ljus på omkring över staden och bara några få km. från basen och kunde följas i flera timmar på både radar och visuellt. Inte heller North American Air Defense Command - NORAD - i Colorado Springs, hade någon förklaring att ge.

Faktum är att ingen har kunnat förklara vad det var eller varifrån objekten kom. Ingen har i alla fall varit villig att tala om det officiellt.

APRO, en internationell UFO-grupp i Tucson har undersökt saken. Robert G. Marsland, fd US Air Force officer och ordförande för APRO, intervjuade Grill och de flesta andra som såg UFO:s denna natt. Han har ännu ingen förklaring till vad det var. Marsland säger att det hursomhelst inte rör sig om militärflyg. "Det var alltför många flygplan på samma plats vid samma tidpunkt", säger han. Militären tar inte sådana risker."

En viktig skillnad mellan de UFO:s som Grill såg över Avra Valley och de som sågs av andra över Tucson, var att UFO, :na över staden var ljudlösa, sade Marsland.

Grill är konstnär - en tränad observatör. I många år var hon kokerska på ett stort handelsfartyg. Hon seglade också i Söderhavet med ett 42-fots tvåmastat skepp. Hon har sett några av de ljusfenomen som kan uppstå till havs, t.ex. St Elms-elden, en elektrisk urladdning som kan ses på skeppsmasten under storm. Indianerna sa att hon var psykiskt stark.

Men den här oktobernatten blev Grill så tagen att hon satte sig i en trädgårdsstol och började räkna UFO:s. Hon förlorade räkningen när hon kommit upp till 36 stycken. "Vad tusan är det som pågår?" frågade hon sig själv.

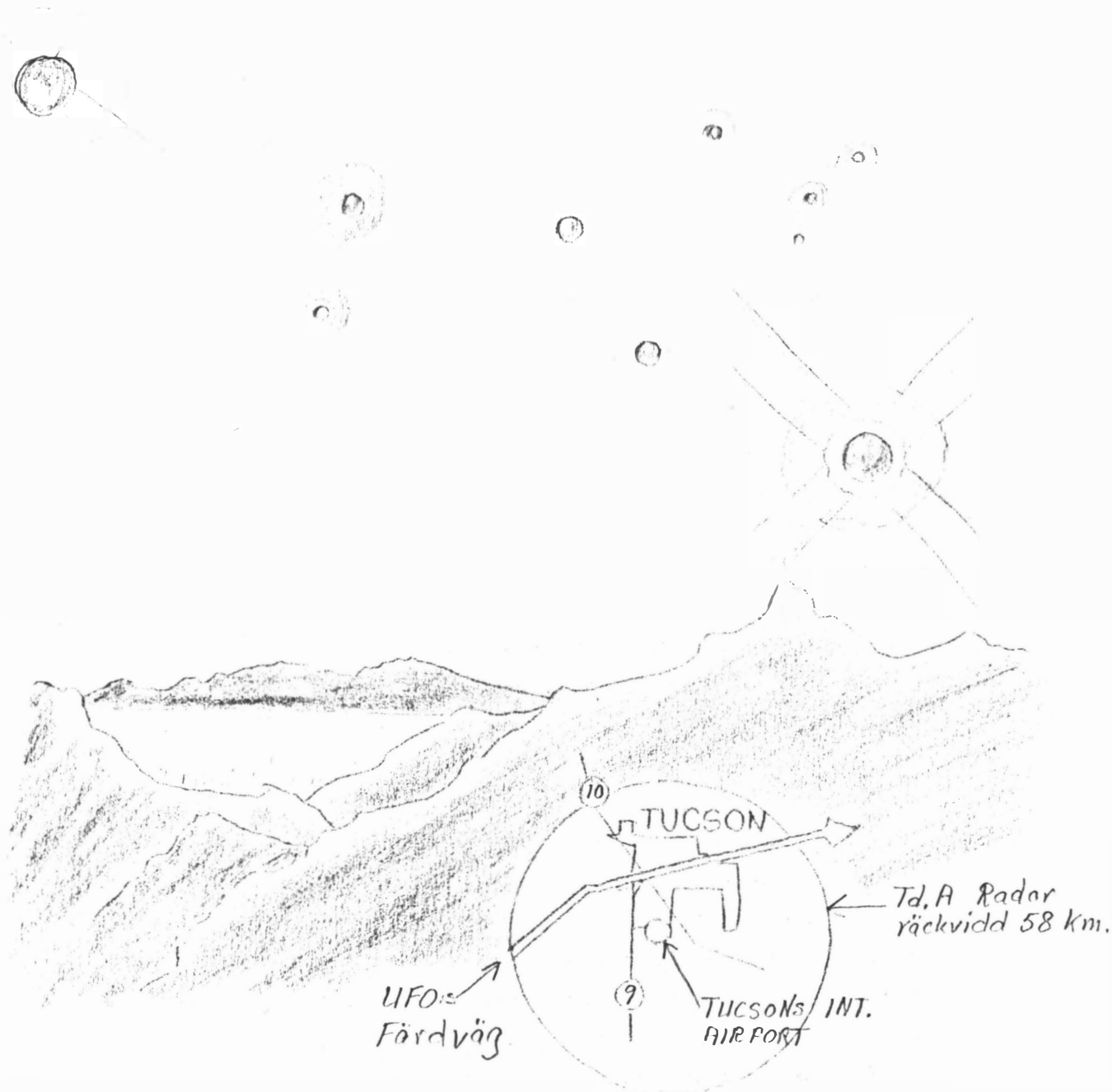
Då flög ett stort UFO över hennes huvud på ca 150 meters höjd. Det var cigarrformat, hade ett ljus på var sida och hade en flygkropp lik ett militärt transportplan, sade hon. "Det var något med denna sak som flög över mitt huvud, som jag inte kan få ur mitt sinne", sa hon. "Det liknar mest en dröm.....det såg egendomligt ut på grund av den kakibruna, smutsiga färgen..... Det påminde om en stor, tjock nattfjäril."

"Det var konstigt att den flög över mig," sade hon och skakade på huvudet. "Jag tyckte inte om den här saken."

Grill sa också att hon började fråga sig själv om hon

började se saker, men någonting var där i skyn och ingen på denna jord kan få mig att säga att det var flygande tefat, för jag har inte nog med information om vad jag såg. "Jag vet bara att det jag såg var inte vad man vanligen ser..... Och jag drömde inte, även om jag känner på mig att någon vill få mig att tro det. Om det antingen var flygande tefat eller 15 av balettdansöserna från Radio City som var där ute och steppade på molnen, det vet jag inte," sa hon och skrattade.

Men så blev hon allvarlig igen. "Jag kommer nog aldrig på vad det var," sa hon.

Källa: Tucson Citizen, Tucson, Arizona. Fredag 7 febr. 1986.

Översättning: Birgit Sälgeström.

Landstingsman övertygad

Jag sag ufo med egna ögon

– Jag har aldrig trott på ufofenomen, utan betraktat det mer eller mindre som "fyllsnack". Men nu har jag sett det med egna ögon!

Det hände strax norr om Västra Ämtervik vid 7-tiden på onsdagsmorgonen. Landstingsmannen Arne Brattén (fp) från Torsby var på väg till landstingsmötet i Karlstad.

– Jag låg mitt i en bilkö med ett 10-tal bilar. Plötsligt började de främsta bromsa in, och sen såg jag något som passerade framför oss österut mot Fryken i mycket hög fart.

– Att det var ett föremål är jag absolut säker på, men det gick för fort och var lite för mörkt för att jag ska kunna säga hur det såg ut. Däremot hade det något som liknade en

raketsvans, som innehöll röda, blå och gula strimmor.

Arne Brattén har varit flygare och anser sig ha ganska stor vana att bedöma höjder och hastigheter. Han menar att föremålet gick på 300-400 meters höjd och gick fortare än ett normalt jaktplan.

Förr har han trott att folk som sagt sig ha sett ufo i själva verket sett något slags ljusbrytningsfenomen eller liknande. Men han är övertygad om att detta var något annat.

– Jag tror inte på utomjordiska besökare, det är jag alldeles för krass för. Snarare funderar jag på om det är någon typ av experiment som någon håller på med – svenskar eller utlänningar. Kanske det kommer i följe med de omtalade konstförsäljarna?!

SVEN L-O JOHANSSON

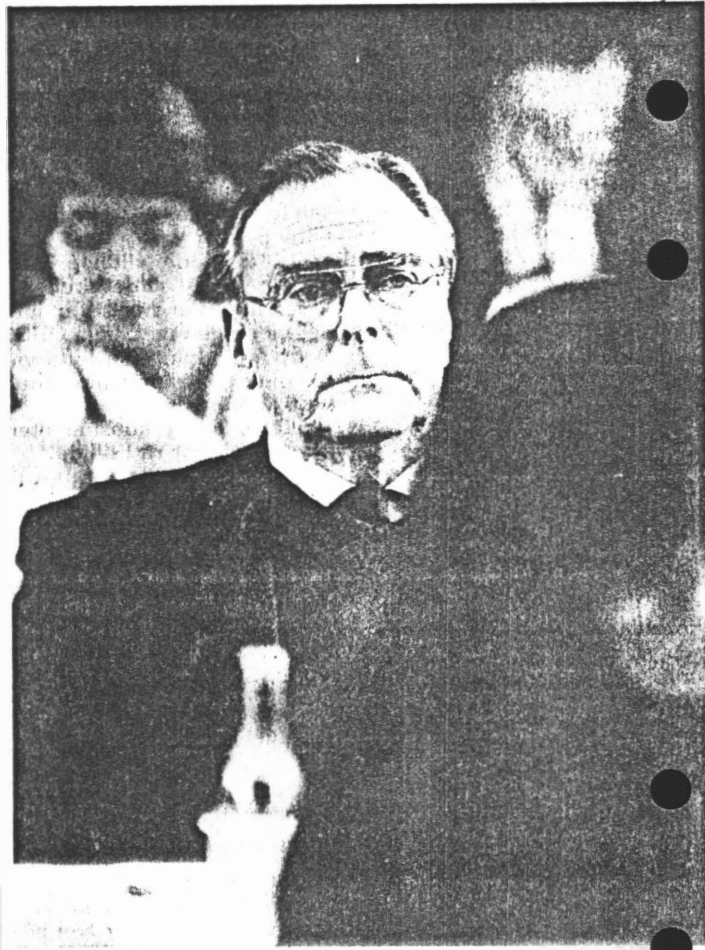

Foto: LARS HEDLÉN

Det var inte bara politik som Arne Brattén, landstingsman från Torsby, hade i huvudet under onsdagen. Tankarna kretsade också kring vad han egentligen sett på vägen till Karlstad.

LJUSFENOMEN VID HEDEMORA JANUARI 1946.

SÄTERS TIDNING Tisdagen den 15 januari 1946

NYTT LJUSFENOMEN

Egendomliga ljusfenomen har som tidigare nämnts iakttagits på skilda platser i Dalarna under den senaste tiden.

En Hedemörabo ringde igår vår tidning och meddelade att ett dylikt egenartat sken även varit synligt i södra Dalarna. Tidigt på torsdagsmorgonen var vår sagesman sysselsatt vid en fiskevak på Dalälven i närheten av ön Snashar då plötsligt en klar ljuskägla lyste upp den disiga luften och lät skogssiluhetten i norr bortom sjön Hofran tydligt avteckna sig. Skenet påminde om käglan från en stor strålkastare men inga, varken militära eller flygövningar pågick i trakten så någon förklaring till fenomenet står ej att få.

Vettskrämd 11-åring

— Här såg jag tefatet

NYKROPPA VÄ Anneli Malmberg, 11 år, från Lillbäck utanför Nykroppa sitter vid köksbordet i föräldrahemmet. Anneli är allvarligt när hon berättar om sin upplevelse på onsdagsmorgonen.

Anneli blev rädd, mycket rädd.

Aldrig ska hon glömma det starka ljusskenet som lyste upp himlen och det tefatliknande föremålet som snabbt och tyst dök upp och passerade nästan över henne.

Det var vid sjutiden på morgonen som Anneli gick ut på tomten för att vänta på taxin som skulle skjutsa henne till skolan.

Plötsligt fick jag se ett starkt ljussken på himlen. Och så dök det upp. Det var ett föremål som kom från Filipstadshälsan som till en början såg ut som ett avlångt streck. När det kom närmare såg jag att det var runt.

Jag tyckte det såg ut som om det körde fortare och fortare och blev jätterädd.

Skräckslagen sprang Anneli in i huset igen.

Hon gallskrek och darade i hela kroppen och snyftade fram att ett tefat kom för att ta henne, berättar mamma Kristina.

Jag har aldrig sett Anneli så rädd!

Även Kristina och pappa Karl-Arne såg ljusskenet på onsdagsmorgonen.

Vi befann oss inne i huset när rummet lystes upp. Först trodde vi att det var taxin som skulle skjutsa Anneli till skolan som kom. Men strax efteråt kom Anneli inrusande — skräckslagen.

Kristina och Karl-Arne säger, att Anneli aldrig brukar fantisera och att de tycker händelsen är mycket underlig.

Man vet faktiskt inte vad man ska tro efter alla rapporter om Ufo, funderar Karl-Arne.

Någonting mystiskt är det allt som pågår, menar Kristina.

Anneli själv säger inte så mycket mer efter sin berättelse.

Jag blev så rädd och jag var inne igen lika snabbt som jag kom ut, säger hon med tunn röst.

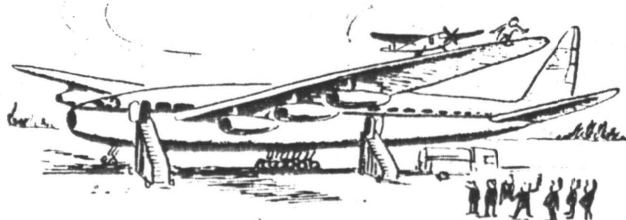
I skolan berättade Anneli för sina kamrater om sin upplevelse på morgonen.

Inte många trodde på mig. Men jag vet vad jag har sett...

OWE NILSSON

Foto: OWE NILSSON
— Där uppe såg jag ett kraftigt ljussken och ett runt föremål som kom mycket snabbt, Anneli Malmberg 11 år, visar.

Alla gör vi ju våra misstag

Ett UFO körde fel, när det backa och fastna i sändaren i Nacka. UFO-nauterna sa till varann, hördudu, ska vi gå ut i TV-sändningen nu och be om att få en macka.

BRÄND AV EN UFO:s LASERSTRÅLE

Denise Bishop, en 23-årig uppskattad kontorist hos en motorfirma i Plymouth, är en intellegent, balanserad flicka som aldrig tidigare i sitt liv ägnat en tanke åt sådana saker som UFO:s. Före torsdagsnatten den 10 sept. 1981, aldrig läst någon bok i ämnet och är inte spiritistisk.

Den kvällen, omkr. kl. 23.15 klev hon ur én taxi och gick uppför gången till sina föräldrars bungalow i Weston Mill Hill, Plymouth, och när hon svängde runt gavlén på huset för att gå in genom bakhörren tyckte hon sig förnimma något slags ljus på baksidan av byggnaden. Då hon nådde dörren och kunde se upp mot kullen på baksidan av huset fick hon syn på ett kollossalt stort UFO. "Samma form som kroppen på en krabba" som svävade över de andra husen som ligger uppe på kullen. Hon sa att den trots sin storlek (hon trodde att den var omkring 50 meter bred) verkade att ligga helt stilla uppe i luften. Här är hennes redogörelse:

Objektet var mörkt metalliskt grå, men från undersidan tycktes utgå ljus, som lyste upp taken som låg under den med sex till sju ljuskäglor, vilka var i vackra färgskiftningar, skära, purpurfärgade och vita. Jag såg allt detta på ett enda ögonblick och jag var dödsförskräckt. Jag nådde skyndamt fram till dörren, men då jag lade handen på dörrhandtaget kom en smal limegrön ljusstråle från den mörka delen av föremålet och träffade översidan på handen. Så fort strålen vidrörde min hand kunde jag inte röra mig utan tvärstannade. Strålen stannade på min hand i minst 30 sek. under vilken tid jag bara kunde stå och stirra på UFO:t. Jag var fruktansvärt rädd, eftersom UFO:t utgjorde en fantastisk syn. Den var enormt stor och helt tyst. Faktum är att hela omgivningen verkade helt stilla. Den gröna strålen som inte gav ifrån sig något ljus, utan mera liknade en ljusstav stängdes plötsligt av och jag fortsatte att öppna bakhörren. Det var precis som när en film stannar och sedan fortsätter igen. Jag hade stoppat mitt i ett steg och då strålen släcktes fortsatte jag framåt i samma rörelse som förut. Jag öppnade dörren och rusade in i huset. Under tiden såg jag hur UFO:t höjde sig upp

mot himlen och försvann ur min åsyn. Under det att jag gnuggade min hand sprang jag och berättade för min syster. Vi gick ut igen tillsammans men vi kunde inte se någonting. Vi gick in igen och min syster undersökte min hand, men hon kunde inte se någon skada på den. Jag satte mig ner och efter några minuter började min systers hund att nasa på handen så att det började svida. Då jag återigen tittade på den kunde jag se blodfläckar på den och sedan jag tvättat handen såg jag att den var bränd.

Kl. 02.30 på fredag morgon den 11 sept. kom min systers pojkvän, John Greenwell för att hämta henne (Han hade just slutat sitt arbete för kvällen som Disk-Jockey på en nattklubb i Plymouth) och då han fick höra min historia sa han att vi var tvungna att rapportera saken till polisen. Därför ringde han upp polisen men de kunde inte göra någonting och hade heller inga förslag utom att vi fick telefonnumret till Bob Boyd i Plymouth UFO-Undersökningsgrupp.

Detta är Denise Bishops historia. Jag intervjuade henne omedelbart från kl. 03.15 till kl. 05.00. Då jag anlände till huset tog jag två svart-vita kort (jag hade bara två kvar på filmrullen) på brännskadan, vilken framträdde som en fläck med tunt skinn omgiven av blodstänk och blåmärken. Det föreföll som om överhuden hade avlägsnats och blottat den underliggande huden. Jag försökte förmå Denise att gå till det lokala sjukhusets akutmottagning men hon nekade. Då hon talade om att det gjorde ont bad jag henne hålla handen under vattenkranen, men då hon gjorde så blev det värre. Hon strök då på antiseptisk salva, vilken lindrade värken något.

Nu hade Denise lugnat ner sig något, men hon sa att hon var dödsförskräckt så länge det hela pågick. Det första hon sa till mig var: "Kommer de tillbaka och hämtar mig? Vad det nu kunde vara. Store tid? Varför just jag? " Hon var verkligen uppskrädd. Efter att ha samtalat en stund och hon lugnat ner sig åkte jag min väg.

På eftermiddagen samma dag, fredagen den 11 sept. besökte John Greenwell de hus som låg rakt under UFO:t och trots att ingen av de som bodde där rapporterat att de sett föremålet eller märkt några elektriska störningar så kunde tre

av dem berätta att deras husdjur uppfört sig egendomligt vid den ifrågavarande tidpunkten. Därför besökte jag dem igen och överlämnade ett rapportformulär, vilket jag bad dem fylla i. Två av formulären fylldes i men den tredje fick inte lov av sin man att fylla i det, eftersom han ansåg att detta var bortkastad tid.

SUZANNE MEAKINS REDOGÖRELSE

Den här damen som bor på Bridwell Road, Weston Mill, berättade att strax efter kl. 23.00 den ifrågavarande kvällen då hon satt och tittade på TV, rusade plötsligt hennes hund ut ur rummet och upp på övervåningen. Han låg och tryckte där uppe och vägrade att komma ner. Han har aldrig tidigare uppfört sig så.

MAKARNA GARDENERS REDOGÖRELSE

Herr och fru Gardener, som även de bor på Bridwell Road, berättade för mig att mellan kl. 23.00 och kl. 23.30 ifrågavarande kväll hade deras lilla knähund, en pudel sprungit omkring och samlat ihop alla sina leksaker och burit dem till sin korg. Hon sprang omkring med svansen och öronen nedfällda. Sedan hon samlat ihop alla sina leksaker satte hon sig i korgen och började nervöst lyssna och se sig omkring åt alla håll. Då makarna Gardener gick upp och lade sig uppförde sig hunden fortfarande på samma sätt. Det hade aldrig tidigare hänt något liknande.

John Greenwell blev mycket häpen över dessa tre människors berättelser och tyckte att de borde tillkännagivas. Därför ringde han upp den lokala televisionstationen (Westward) som visade ett påtagligt intresse för att göra något av historien. Då jag föregående kväll hade intervjuat Denise Bishop frågade jag henne om jag fick berätta detta för press och andra massmedia men hon var inte särskilt pigg på detta. Av den anledningen ringde Westward TV och bad att få träffa henne. Hon nekade till att börja med, men till slut gick hon med på att äta lunch tillsammans med dem påföljande måndag den 14 sept.

Under mellantiden, på söndagen den 12 sept. besökte Des Weeks, vår grupps sekreterare och hans dotter Patsy (en sjuksyster) och jag Denise. Vi tog åt-

skilliga fotos och intervjuade henne återigen. Hennes historia var exakt som tidigare. Brännskadan på handen tycktes vara betydligt värre än på fredagen, vilket även våra bilder visade. Patsy undersökte brännskadan. Hon kunde inte uttala sig om skadans svårighetsgrad, men sa att det var synnerligen viktigt att Denise uppsökte en läkare så fort som möjligt, eftersom hon befann sig i ett chocktillstånd. Hon skakade påtagligt, men hon påstod själv att detta berodde på att hon knappast hade fått någon sömn de senaste två nätterna.

Men Denise nekade fortfarande till att besöka en läkare. En av hennes vänner som var närvarande sa att hon kände en läkare som skulle kunna undersöka henne. Men olyckligtvis kunde man inte, av vissa skäl, ordna ett sammanträffande den dagen.

Tyvärr var det så att Denise skulle åka på semester till Canada den 19 sept. och hon var rädd för att läkaren skulle hindra henne från att resa. Därefter berättade Denise att hon lovat att träffa Westward TV. Hon sa att hon egentligen inte ville träffa dem, varför jag ringde till studion och lämnade ett meddelande som inhiberade den överenskomna måndagslunchen med Denise.

Under hela söndagen försökte vi att få kontakt med läkaren vi talade om, men utan framgång. På söndagskvällen besökte jag Denise igen. Hon var betydligt bättre och hade sovit gott under lördagsnatten. Efter en lång diskussion om hennes upplevelse och andra allmänna saker verkade hon betydligt lugnare, så till den grad lugn, att hon sa att nästa gång hon fick syn på ett UFO skulle hon minnsann stanna och ta reda på vad de ville henne.

Måndagen den 14 sept. ringde jag upp Flygvapnet Mountbatten för att försäkra mig om att de kände till händelsen. Den kvällen fick Denise ett telefonsamtal till sin arbetsplats från en man med amerikansk accent som sa att hans namn var Chris Bloomfield från CBS Radio. Han sa att han hört talas om händelsen och bad henne berätta om den. Denise blev lite misstänksam på honom och gav endast några få detaljer om händelsen utan att nämna brännskadan. (Jag ansåg då att det måste ha varit en hemlig sondering av Flygvapnet, varför jag återigen ringde upp befälhavaren på Mountbatten, tisdagen den 15 sept. och betonade vad vi ansåg

vara det viktiga och utmärkande för fallet. Hans kontor tog emot alla detaljer och han sa att eftersom RAF Mountbatten inte själva undersöker UFO-fall var de säkra på att så fort rapporten vidarebefordrats till Försvarsdepartementet i London, skulle de vilja ha en intervju med Denise. Men ännu den 9 jan 1982 har vi inte hört av departementet).

Sen förstod vi att samtalet inte hade kommit från RAF eftersom de inte visste var Denise arbetade. Därför måste samtalet ha kommit från Westward TV eller också från någon som ville skoja. (En kontakt som vi hade med Westward TV sa att TV-studios inte sysslade med sådant. Vad skulle det tjäna till? Till slut ansåg vi att det måste ha varit ett skämt av någon av Denises vänner, även om hon inte känt igen rösten och inte kunde peka ut någon ansvarig).

Onsdagen den 16 sept. hade vi fått färgfotona framkallade och Denise be-
vistade ett möte i vår UFO-grupp. Hon imponerade på oss med sitt sätt att ge faktaupplysningar om fallet och visade brännskadan för de 15 medlemmar som var närvarande.

Den 19 sept. 1981 reste Denise på semester till Canada. Dessförinnan hade hon gått med på att vi fick informera pressen om fallet men att hennes namn skulle hållas utanför, varför jag kontaktade en journalist på Western Evening Herald, Roger Malone, vilken tidigare skrivit en utmärkt artikel om vår UFO-undersökningsgrupp. Han fann historien intressant och sa att han skulle vilja intervjua Denise när hon återvände, men betonade att han föredrog att få använda hennes hela namn.

Rikstidningen, Sunday Mirror, hade den 27 sept. en historia införd, om en man som hette Adamski som hade hittats död under mystiska omständigheter i anslutning till en UFO-kontakt. Kroppen bar spår av brännskador, vilkas ursprung man, trots vetenskapliga undersökningar, inte kunde härröra. Mr. Turnbull, fall-
ets Coroner (likbesiktare) bad att alla som hade några upplysningar som kunde bringa klarhet skulle vända sig till honom, varför vi sände en preliminär rapport till honom om fallet Denise. Han svarade och tackade för vår rapport och sa att han fortfarande samlade in informationer och skulle höra av sig om han kom

Närmare lösningen på problemet som berörde vårt fall. Den 6 okt. återvände Denise från Canada, med den överraskande nyheten att, medan hon var i Vancouver, hade hon upptäckt att det fanns en reporter på CBS som hette Chris Bloomfield. Vi skrev till honom och frågade om han visste något om fallet Denise Bishop men ännu har vi inte fått något svar. (Vi tyckte att det verkade skumt). Hur kunde t.ex. någon person i Canada hört talas om fallet två dagar efter sen det inträffat? Om man istället skulle anta att det var ett skämt, hur många människor i Plymouth känner till att det finns en CBS-reporter i Vancouver som heter Chris Bloomfield? ^{1/1}

Två veckor senare, onsdagen den 28 okt. publicerade Roger Malone på Western Evening Herald en utmärkt artikel om fallet Denise Bishop. ("Anfallen av rymdskepp") med foton på Denise och hennes brännskadade hand. Vid den tidpunkten hade vi fått våra svartvita foton framkallade men det var endast ett som var bra. Detta visar en vit fläck på översidan av Denises hand. (Vi vet inte huruvida vitheten orsakats av att taklampans ljus reflekterades på handen just då bilden togs - en svag fluorecerande fläck - eller om skadan hade någon sorts glöd i sig själv).

I början av dec. 1981 informerades vi av Derek Mansell på Contact UK att en kopia av vår rapport hade vidarebefordrats till en konsult på ett av de större sjukhusen i London och att denne konsult ansåg skadan var karaktäristisk för laserbrännskador. Hon tillade att läkningen av dylika skador brukar förlöpa godartat och tämligen snabbt, men att det brukar vara en "48-timmars fördröjning innan läkningsprocessen börjar".

Detta stämde bra med Denises skadade hand, emedan fotona som togs den 12 sept. visade att skadan "såg sårig och inflammerad ut". Men då hon besökte vår grupp, onsdagen den 16 sept. hade hon redan fått en sårskorpa över skadan. Då hon återvände från sin Canadasemester efter 16 dagar hade sårskorpan fallit av och nu återstod bara en röd fläck, ungefär som ett födelsemärke. Den röda fläck-^{1/5} en finns fortfarande kvar men synes blekna undan för undan. Den framträder mera då hon har handen i kallt vatten. Det är nu över tre månader sedan och vi är helt övertygade om att en normal brännskada skulle ha varit helt utläkt vid den här

tidpunkten. Detta fall är mycket typiskt för UFO-fall och man kan konstatera att myndigheterna, trots ett skenbart yttre intresse, helt saknar intresse av att driva fram undersökningar av något slag.

Som Denise Bishop frågade: "Varför just jag? Vill de ha ett hudprov? "

Dagen efter att Roger Malones artikel var införd i Western Evening Herald hade en kvinnlig pensionär vid namn Elsie G.,.... från Western Hill ringt upp och anmält att hon sett ett UFO. Vi intervjuade henne och av hennes redogörelse framgick klart att hon sett ett UFO, men till synes av ett annat utseende än det Denise beskrivit. Elsie G talade om ett föremål med 3 ljuskäglor emedan Denise hade talat om 6 till 8. Men bestående intryck av vad man sett varierar enormt och det är lika välkänt att ytterkonturen på ett UFO tycks ändras, varför det är omöjligt att säga huruvida det var två UFO:s över Weston Mill Hill natten mellan den 10 och 11 sept. 1981 eller om det var bara ett.

NOTERINGAR OCH HÄNVISNINGAR AV UTGIVAREN. (FSR)

1. Vi har kursiverat stilen här för att poängtera orden. Hur ofta använder man inte uttryck som "film-liknande effekt" eller "dröm-liknande effekt" vid närmare UFO-kontakter. En påtaglig tystnad är också ett ofta förekommande uttryck och undersökarna har ofta spekulerat över ifall någon slags "kon av tystnad" uppstår runt iakttagaren som till exempel i det välkända fallet med Brasilianaren som blev "inspekterad" av ett UFO då han befann sig i en kanot ute i djungeln på krokodiljakt. (Min personal tror att i varje enskilt fall, där en iakttagare har varit i närmare kontakt med ett UFO eller väsen från ett UFO, har iakttagaren sporadiskt befunnit sig "utanför sin fysiska kropp")
- 2 och 3 hänvisar till annan litteratur.
4. Dessa till synes mystiska telefonsamtal från individer som verkar förvånansvärt väl informerade , och snabbt dessutom, om detaljerna i UFO-fallen, är välkänt för alla erfarna undersökare.

Robert Boyd berättar att han inte erhållit något svar på ett brev han sänt till Mr Chris Bloomington i Vancouver, så den affären blir sannolikt ouppklarad. .
(som vanligt)

5. Den iakttagelsen av Robert Boyd var daterad 18 jan. 1982. Jag ringde honom för att höra om de gjort några ytterligare framsteg i fallet. Han sa då att brännmärket fortfarande var synligt "som ett födelsemärke". Han tillade att han ännu inte hört något från Mr Turnbull, Coronern, vilken hade undersökt den polske kolgruvearbetaren Zygmund Adamski som hittats död uppe på toppen av en koltipp i Todmorden, West Yorkshire, den 11 juni 1980. (I förbigående sagt är detta ett av många fall, bland många platser, där UFO-fall tilldrar sig som har något kusligt och spökligt över sig. Jag skulle tro att namnet Todmorden är av anglosaxisk, d.v.s. gammal-tyskt ursprung. Och det tyska Tod betyder död. Mord betyder mördare och Morden betyder att mörda.)
6. Plymouth UFO-undersökningsgrupp uppger att de i ett utbrott av entusiasm sände kopior av sin rapport om fallet Denise Bishon, inte bara till fyra nyhetstidningar, till RAF, Mountbatten, till utomstående UFO-undersökningsgrupper och till FSR, utan även till premiärministern. Mr Boyds uttryckte sin syn på saken vid den tidpunkten enl. följande: " Vi har sänt kopior till ett flertal regeringsdepartement, ty även om regeringen förnekar allt intresse för UFO:s är den betydelsefull och vi hoppas på att regeringen i framtiden kommer att inta en mer öppen och ärlig attityd gentemot detta egendomliga problem och låta sina tankar och slutsatser i frågan få fritt utlopp. Regeringen måste ovillkorligen ha tankar och slutsatser om detta, som avviker från deras påtagliga likgiltighet och offentliggöra alla handlingar om UFO som finns hos försvarsministern.

Jag är glad över att kunna konstatera att sedan Mr Boyd skrev dessa rader tycks han ha uppnått en alltigenom mer mogen och mindre naiv synpunkt. (Jag hoppas han förlåter mig för detta rättframma tal och förstår att det inte är någon mening i detta dumma tilltag att kasta bort tid och energi och portopengar på att skriva till regeringsdepartementet för att rapportera om UFO-händelser eller att försöka förmå dem att utlämna informationer om UFO:s.)

För vad är egentligen sanna fakta i saken? Ett faktum är att vid det här laget torde alla regeringar i varje fall i de mer tekniskt avancerade länderna,

ha svällande arkivpärmar och alla informationer de kan önska sig vad vad be-
träffar UFO:s. De vet säkerligen vad UFO:s är för något och vad dessa främmande
varelser är ute efter och de har säkerligen inget behov av UFO-rapporter från all-
mänheten. Skulle de vilja ha UFO-rapporter skulle de säkert finna på ett sätt att
fråga efter dem. Regeringarna har inte frågat efter dem, varför vi i likhet med
Monsieur Iargarde (se FSR vol. 28 nr. 1 : EN VARNING TILL ALLA) kan konstatera
att det är ett enfaldigt slöseri med tid och pengar och energi - och dumt barn-
sligt att tro - att regeringen skall släppa på några informationer just för att
DU vill ha dem.

SÄTERS TIDNING Lördagen den 19 januari 1946

METEOR SYNLIK ÖVER HORNDAL ?

Meteoror rapporteras f.n. ha varit synliga på skilda platser i
Dalarna. Förra torsdagen hade Hedemoraborna påhälsningar av en
som gick fram över sjön Hofran, och nu i torsdags iaktogs meteo-
rer i både Horndal och Borlänge. Om det var en och samma meteor
är svårt att säga. På båda platserna rörde den sig från öster till
väster med någon dragning i sydlig riktning. I båda fallen iakt-
togs fenomenet vid 6-tiden på morgonen. I Horndal berättar en
person i Villahed att klockan var precis 5 min. över 6, när hans
bostad lystes upp av ett kraftigt ljussken och när han tittade
ut såg han ett klotliknande starkt vitt ljus som med ordinär
flygplansfart drog fram på himlen. Flera personer i Horndal iakt-
tog meteoren, som omgav sig med vacker gnistbildning, och även
ett sprakande hördes. Höjden över marken var inte särskilt stor.
Över Tjärnaheden i Borlänge gick den glödande stenen så lågt att
den stundom skymdes av trädtopparna och Borlängeborna tror nästan
att den föll ner i deras trakter. Horndalsborna i sin tur håller
för troligt att den slog ner hos dem.
Kanske en stjärna som exploderade för miljoner år sedan ute i
världsrymden och bitarna nu når oss.

OM FÖRLÖJLIGANDET AV UFO

De flesta som rapporterat att de sett något som kan vara ett UFO har ofta känt sig förlöjligade på något sätt. Varför? Vi som på något sätt varit aktiva inom UFO-rörelsen, som medlemmar eller som fältforskare, har väl ganska ofta varit tveksamma till att avslöja vårt intresse, med risk för att bli förlöjligad. Varför? Varför har den institutionella forskningen inte velat ta sig an UFO-problematiken? Varför är det så mycket hysch-hysch kring UFO? En del av svaret på detta kan ligga i ett ställningstagande av kanske världens mäktigaste organisation, Central Intelligence Agency, CIA.

UFO, som företeelse fick en väldig "kick" i USA i slutet av 1940-talet. Som ett resultat av UFO-vågen 1952 så blev CIA så bekymrat att man beslöt att sammankalla en panel av experter. Office of Scientific Intelligence, OSI, en underavdelning inom CIA, ordnade ett hemligt möte i Pentagon 14-17 januari 1953. Syftet med mötet var att en stab av höga militärer och CIA-officerare skulle få utfråga en panel av kända och aktade vetenskapsmän. Panelen uppkallades efter dess ordförande dr H P Robertson som var fysiker och en expert på vapensystem. Vidare fanns det med experter på bl a radar, raketer, kärnfysik och astronomi. En som var med var en i UFO-sammanhang inte okänd, dr J Allen Hynek. Det officiella resultatet av panelens arbete blev att UFO's inte utgjorde något hot mot landet. Trots detta, märkligt nog, rekommenderade panelen en strategi att anstifta ett förlöjligande av UFO-fenomenet. Inom panelen fick uppfinningsrikedomen flöda. Till och med föreslogs det att skämttecknaren och filmproducenten Walt Disney skulle medverka. En annan rekommendation var att civila UFO-organisationer skulle övervakas. En annan var att organisationerna skulle användas i subversivt syfte. En för underrättelsetjänsters icke ovanlig metod var att sprida desinformation, vilket också föreslogs. Hynek kom med förslaget att skaran av amatörastronomer kunde vara till hjälp att "sprida evangeliet". Vad beträffar Hynek så har denne efteråt kritiserat panelen och försvarat sitt deltagande med att han endast var associerande medlem. Redan då skulle han ha varit missnöjd med panelens brist på nyfikenhet och brist på att djupare intressera sig i frågan. Hur missnöjd han än var, vid tillfället, så erbjöd sig Hynek att samarbeta med CIA i förlöjligandet av UFO.

Hur gick det då? Hur förlöjligat UFO-frågan blev kan var ock en intygga. Hur gick detta till egentligen? Det får vi väl aldrig riktigt reda på. En del fakta föreligger dock. Skandaltidningen "National Enquirer" publicerade i många år både kryddade sanna och helt osanna UFO-berättelser. Ägaren till tidningen var en föredetta CIA-agent. De så kallade kontaktfallen, som försvårat seriös UFO-forskning så mycket, har många gånger visat sig ha "andra dimensioner". I Howard Mengerfallet visade det sig att Pentagon, militärhögkvarteret, var inblandat. Vidare så spelade en CIA-agent George Adamski ett spratt. Att Walt Disney har gjort tecknade filmer med roliga (och förlöjligande) inslag om UFO, bevisar väl inte CIA's inblandning, men resultatet var likafullt förödande effektivt.

Robertsonpanelen siktade in sig på de civila UFO-organisationerna. Hur gick det då för dessa? Den mest högljudda organisationen under -50 och -60-talen var National Investigation Committee on Areal Phenomene, NICAP. Den grundades av en föredetta marinläkare, Thomas Townsend Brown 1956, och leddes under många år av majoren Donald Keyhoe. Todd Zechel, en tidigare underrättelsetjänsteman i Army Security Service, senare National Security Agency, NSA, (Närmast en motsvarighet till svenska För-

svarets radioanstalt, och svarar bl a för signalskyddet och avlyssning av utländska radiokommunikationer) har avslöjat många bevis att CIA infiltrerat NICAP. Enligt Zechel har ett flertal CIA-agenter arbetat sig in i nyckelpositioner inom NICAP. En av dem var Nicolas de Rochefort som var medlem av CIA's Psychological Warfare Staff och blev vice ordförande i NICAP när den grundades. En annan var Bernard J Carvalho, som var involverad med ett av CIA's flygtransportbolag. Många fler exempel finns och listan kan göras lång. Andra NICAP-medlemmar hade täta förbindelser med CIA-personal. I NICAP's styrelse ingick ett tag en tidigare högste chef för CIA, amiral Roscoe Hillenkoetter, som för övrigt även ingick i den superhemliga ursprungliga Majestic 12-gruppen (Mj-12-gruppen är den stab som i USA's högsta ledning samlade och analyserade UFO-rapporter). Denne avgick plötsligt från NICAP, och Keyhoe var övertygad att Hillenkoetter blivit utsatt för påtryckningar från "en väldigt hög nivå". En av anledningarna till att CIA tog över NICAP var att hindra utländska underrättelseorganisationer att få information från NICAP. KGB skall ha gjort flera närmanden. En annan styrelsemedlem i NICAP var överste Joseph J Bryan III, grundare och ursprunglig chef för CIA's Psychological Warfare Staff och rådgivare åt Flygvapnet och NATO. Att dessa högt uppsatta NICAP-medlemmar var eller hade varit tjänstemän inom CIA var inte alltid känt av övriga ledare inom organisationen. Kan det vidare ha varit en tillfällighet att en hemlig tidigare CIA-agent ordnade så att en pensionerad CIA-chef, Allan Hall blev ledare för NICAP 1969. Ingen annan organisation hade så konsekvent och effektivt utmanat myndigheternas försök att förlöjliga UFO, som NICAP. 1969 avsattes Keyhoe som ordförande och lite senare upplöstes organisationen. 1973 togs dess arkiv över av Hynek, som just skapat organisationen Center for UFO-studies; CUFOS.

Aerial Phenomena Research Organisation, APRO, var den andra gruppen som avsågs att undersökas med stöd av rapporten från Robertsonpanelen. APRO har uppenbart inte infiltrerats på samma sätt som NICAP. Dock har det framkommit att organisationen och framför allt dess grundare och ledare Jim och Coral Lorenzen, förmodligen har stått under övervakning. 1974 besökte Hynek organisationens högkvarter och ville ha en komplett lista över dess fältforskare med adresser och telefonnummer. En av APRO's rådgivare, dr Robert Creegan uttrycker sin misstänksamhet över Hyneks engagemang i UFO-frågan. "Professor Hynek var aldrig tillfrågad att ingå i vare sig Robertsonpanelen eller i Condonkommittén, men kunde ändå sitta med i möten i båda fallen!". Många forskare i flera länder har uttryckt att medan Hynek alltid har varit intresserad att samla information, så har han varit motvillig att i gengäld lämna ut sådan. Dr Hyneks roll i UFO-forskningen är uppenbarligen lite oklar. CUFOS fick dessutom miljonbelopp för sin verksamhet från en okänd givare. Kan Hyneks gamla uppdragsgivare ha ett finger med i spelet även där?

Hur ser det ut i Sverige då? Att man "här hemma" har följt med i strategin att förlöjliga UFO-fenomenet står ju helt klart. Har det funnits, eller finns det, ett samarbete mellan CIA och svenska makthavare inom detta område, eller har svenska myndigheter och massmedia "bara hakat på" trenden från USA? Någon världsomfattande komplotte går inte att bevisa, trots att världens underrättelseorganisationer samarbetar mycket mer än vi någonsin får veta. Troligtvis att det metodens effektivitet som samordnat strategin att förlöjliga UFO.

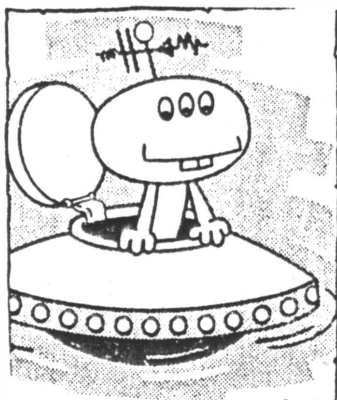
Inom UFO-Sverige har det inte märkts några försök till infiltration eller övervakning såsom skett i USA. Kan det vara så att det trots allt skett en infiltration och att denna verksamhet sköts så effektivt att detta inte läckt ut. Att det svenska försvaret hittills visat ett sådant intresse, kan kanske bero på att det fått information direkt, inneifrån organisationen? En uppfattning som finns inom UFO-Sverige

är att de svenska myndigheterna upplever UFO-föreningarna och de få aktiva ufologerna som ett irritationsmoment och att man helst inte vill låtsas om dessa. Orsaken kan ju vara att föreningarna och de aktiva inte i tillräckligt hög grad irriterat myndigheterna så att dessa behövt vidtaga några åtgärden. Att det finns ett intresse för UFO och föreningarna inom försvaret är dock helt klart. Dessutom har utländska myndigheter visat intresse för arbetet inom UFO-Sverige.

Robertsonpanelen slog fast att UFO i sig inte utgjorde ett hot. Däremot gjorde tydligen UFO-organisationerna det. I varje fall i McCarthyismens USA. När så NICAP var upplöst, APRO var under kontroll och Hynek dominerade UFO-världen genom sin organisation CUFOS, så verkade det sig som om allt lugnade ned sig. Trenden inom västvärlden är ett minskande intresse för UFO, trots att det fortfarande inträffar uppseendeväckande UFO-händelser. Kan detta ha att göra med att UFO fått konkurrens från andra företeelser, såsom elektronikens framsteg med video, TV-spel och satellit-TV, eller har någon annan ett finger med i spelet?

Text: Johan Kinneryd

Källor: Above Top Secret av Timothy Good, Sidgwick and Jackson, 1987.
AFU Newsletter 32

← FÖRR? →
← NU? →

Ludvika Tidning 19 nov. 1920

RÖTT REGN.

.....föll den nionde dennes över Mentone och dess omnejd. Botaniska trädgården var fullständigt täckt av röd sand. Man tror att detta märkliga naturfenomen som man icke sett maken till på 60 år, har en stadig vind från Sahara att tacka för sin tillkomst.

Neutrinon — blygast i universum

Den föds i stjärnsmällar och flyger genom nästan allt

AV ROLAND GYLLANDER

Av alla märkliga tingestar i partikelfysikens hage är kanske neutrinon den besynnerligaste. Den finns överallt omkring oss, i oerhörda mängder, men är ändå ytterst svår att upptäcka. Den kan vara nyckeln till universums gåta, och den fick forskarna att jubla när supernovan borta i vår granngalax exploderade för ett år sedan.

Orsaken till glädjen var bland annat att de neutriner som bildas vid en sådan stjärnsmäll (och som faktiskt nådde fram till jorden innan själva ljuset från supernovan syntes!) bekräftade fysikernas komplicerade teorier om vad som händer när en stjärna exploderar. Naturen levererade en påtaglig bekräftelse på att stjärnforskarna hade räknat rätt.

Fast annars har begreppet "påtaglighet" bra litet att göra med neutriner. De flesta neutriner i vår dagliga omgivning kommer från solen; de bildas vid kärnreaktioner djupt inne i solens centrum. Varje människa på jorden genomströmmas varje sekund av hundra tusen miljarder sådana solneutriner, men om ni tycker att det kliar så beror det på något annat.

Ty för neutrinerna är vi människor ungefär lika med noll. Nästan varenda neutrino från solen flyger rakt igenom både oss och hela jordklotet och försvinner med anspråkslös uppsyn ut i rymden på andra sidan.

Neutrinernas förmåga att ostört passera genom annan materia — fysikerna talar om deras svaga växelverkan — är så enorm att man må förlåtas om man tycker att den hör hemma någonstans i gränslandet mellan Ingenting och Någonting.

Skicka in en svärm neutriner i en mur av solitt bly, åtta ljusår TJOCK. Hälften av dem kommer ut på andra sidan.

Neutrinerna är så kallade leptoner, som utgör den ena basgruppen av materipartiklar. (Den andra gruppen är kvarkarna som bygger upp våra välkända atomkärnor.) Bland leptonerna återfinns för övrigt den välkända elektronen, som får TV-skärmar att lysa och elmotorer att

Saknar laddning

Det finns tre sorters neutriner, men endast den så kallade elektronneutrinon är aktuell i samband med fjolårets supernova. Den påminner om elektronen men saknar laddning — elektronen är negativt laddad — och tycks dessutom sakna massa. I varje fall rör den sig med nästan samma hastighet som den vanliga masslösa ljuspartikeln, fotonen.

Upptäckten av denna spökliknande partikel har sina poänger. För att förstå dessa måste vi göra en stunds kärnfysikalisk djupdykning. Det började på 1930-talet då en upptäckt i samband med radioaktiva sönderfall chockade forskarvärlden ordentligt.

Ett sönderfall sker när en radioaktiv atomkärna av något grundämne förvandlar sig till ett annat grundämne under ett submikroskopiskt fyrverkeri av partiklar (strålning). I en viss typ av sönderfall tycktes naturen bryta mot en av sina heligaste grundprinciper. Det gällde betasönderfallet, välkänt från vår egen Tjernobyldebatt — cesium-137 undergår betasönderfall.

Det vanliga betasönderfallet går till så att en partikel, neutron, i den radioaktiva atomkärnan plötsligt omvandlar sig till en proton samtidigt som den spottar ur sig en nybildad och mycket energirik elektron, en "betapartikel".

Det gåtfulla var emellertid att energimängderna före och efter sönderfallet var olika. Energi tycktes på något sätt försvinna i tomma intet då ett betasönderfall ägde rum.

Det är kanske inte lätt att förstå hur chockerande detta var om man inte vet vilken betydelse lagen om energin och massans bevarande har i den moderna fysikens världsbild. Energi kan varken nyskapas eller förintas (till stor förgelse för alla perpetuum mobile-fantaster).

Fräck lösning

Men det fanns en briljant och mycket kontroversiell tysk fysiker, Wolfgang Pauli, som aldrig försummade att sticka ut hakan när tillfälle erbjöds. Han föreslog en fräck lösning som gick ut på att den saknade energin "stals" av en ny, aldrig tidigare skådad partikel som så att säga slank ut köksvägen med sitt hyte.

Paulis idé vann snabbt anklång, och italienaren Enrico Fermi döpte den ny(upp)funna partikeln till "neutrino" för att inte blanda ihop den med den

samtidigt upptäckta kärnpartikeln neutron. Men det dröjde faktiskt ända till 1955 och kärnreaktorernas dagar innan neutrinos existens kunde fastställas experimentellt. Så omärklig var den i sin fysiska framtoning. I dag kan den massproduceras under kontrollerade förhållanden i fysikernas laboratorier.

I solens centrum bildas neutriner i kopiösa mängder i samband med att väte förvandlas till helium. För neutronerna är solen lika genomskinlig som jorden och vi, och därför flyger de genast rakt ut i rymden.

Här på jorden kan de — i någon mån — fångas in och påvisas i neutrino-detektorer. Dessa kan bestå av underjordiska tankar, fyllda med hundratals

ton av någon lämplig vätska, till exempel vanlig kemikalietvättvätska, perkloretylen.

Detta är rikt på klor som av neutronbestrålningen kan förvandlas till radioaktivt argon, som i sin tur lätt kan mätas. Men neutriner växelverkar med kloratomerna är så svaga att det trots stormfloden av neutriner från solen bara bildas två tre argonatomer i veckan.

När den blå jättestjärnan Sanduleak -69 exploderade borta i Stora Magellanska molnet i februari i fjol fick vi här på jorden en oväntad extradusch av neutriner. Dessa kunde registreras i en annan sorts detektorer, enorma underjordiska vattentankar vars egentliga syfte är att ta reda på om den vanliga stabila materien omkring oss verkligen är stabil eller om den — ytterligt långsamt — sönderfaller.

Varje gång en vanlig proton faller sönder ska det "knäppa till" i detektorn. I februari i fjol knaprade det till ordentligt när supernovaneutrinerna samtidigt for igenom två sådana detektorer, en i USA och en i Japan.

Stora Magellanska molnet är vår närmaste granngalax, nästan snuddande nära vår egen Vintergata, även om den bara syns som en ljusfläck på södra halvklotets natthimmel.

Avståndet till vår egen sol är åtta ljusminuter. Avståndet till Sanduleak är 160 000 ljusår. Det neutrinomoln som spreds åt alla håll i rymden efter fjolårets stjärnsmäll var alltså rejält utglesat då det nådde jorden. Ändå duschades varje människa på jorden av hundra miljarder supernovaneutriner.

58 siffror

Det betyder förstås att mängden neutriner som producerades vid smälten var ofantligt. Antalet måste faktiskt skrivas med 58 siffror. Produktionen skedde då ett helt stjärncentrum i en gigantisk knall förvandlades till något som mest liknar en enda stor atomkärna — en neutronstjärna.

Kort beskrivet: en stjärna är som en väldig boll av brinnande gaser. Den vill falla ihop under trycket av sin egen gravitation, men hettan och strålningen från energiprocesserna i dess inre håller den utspänd. Men i takt med att dess ursprungliga kärnbränsle, vätet, förvandlas till andra och tyngre grundämne får stjärnan allt svårare att hålla sig utspänd, för de nya grundämnena blir allt snålare med att leverera energi när de i sin tur bildar ännu tyngre grundämnen.

Är stjärnan tillräckligt stor slutar utvecklingen med en förintande konkurs. Då har stjärnan fått en lökliknande struktur med en het kärna av kisel i mitten, omgiven av skal av syre, kol, helium och ytterst väte. Det sista steget blir att kiselkärnan börjar bilda järn — som i sin tur är odugligt som fusionsbränsle.

Då är katastrofen i full gång och stjärnans mångmiljonåriga utveckling avslutas på några sekunder. Strålningen upphör, gravitationen tar överhanden och järnkärnan kollapsar. Den störtar ihop med svindlande fart och kraft, själva atomerna krossas och deras elektroner tvingas ihop med protonerna till neutroner. Samtidigt frigörs från varje sådan neutron en neutrino.

I varje atomkärna av järn finns 26 protoner. En enda kubikmillimeter järn rymmer tusen miljarder miljarder atomer. Järnklumpen i Sanduleaks centrum var ungefär så stor som en liten planet. Det är inte så konstigt att det blev en bra strut med neutriner över även för oss här borta i utkanten av en annan galax.

I själva verket motsvarar neutriner den allra största delen av supernovans energiproduktion. När stjärnans järncentrum föll ihop skedde det med en fart av tiotusentals kilometer i sekunden och temperaturen rusade upp till mer än hundra miljarder grader. Men när kärnan krympt till 70 kilometers diameter blev det plötsligt tvärstopp.

Den hade blivit en enda neutronklump, sammanhållen av de starka kärnkrafterna, och för de inåtrasande stjärnmassorna längre ut var det som att slå skallen i en vägg. En utåtriktad stötvåg började i stället byggas upp och rörde sig utåt med en fart som slutligen nådde cirka tjugotusen kilometer i sekunden.

Ut i rymden

Men vid det här laget hade neutrinosvärmen redan lämnat stjärnan och rusat ut i rymden, ty för neutriner var ju stjärnan lika luftig som en maskrosboll. Först två timmar senare hade stötvågen nått upp till jättestjärnans yta, där den utlöste en ljusblxt som dränkte hela Vintergatans samlade ljusstyrka. Sanduleak exploderade med kraften hos en miljon miljarder miljarder miljarder Hiroshimabomber — det mäktigaste fyrverkeri vårt nutida universum kan erbjuda.

Detta bländande ljus, som kan synas som "en ny stjärna" på himlen, är väl det mest imponerande hos en supernova. Men ljusenergin är faktiskt bara en tiotusendel av den energi som den intensiva neutrinopulsen förde bort från stjärnan.

Och det är tack vare denna energitäthet som vi här på jorden bildligt talat kunde SE in i stjärnans kollapsande kärna. De underjordiska protonsönderfallsdetektorerna kunde uppfatta och mäta neutrinopulsen: åtta neutriner i USA och elva i Japan.

Neutrinernas energi och den tidrymd under vilken de anlände stämmer mycket bra med teorierna för hur en stjärna av Sanduleaks storlek kollapsar till en supernova samtidigt som en neutronstjärna bildas i mitten. Astrofysikerna var storbelåtna.

Det var däremot inte partikelfysikerna. I årtal har de stretat med frågan om neutriner har någon massa i sig själva. (Enkelt uttryckt: Väger de någonting?) Tyvärr kunde inte heller supernovan ge klart besked.

Om neutriner (elektronneutriner) är masslösa så måste de röra sig med precis ljusets hastighet. Det betyder att svärmen från supernovan borde ha nått oss alla på en gång. Å andra sidan: neutriner med massa rör sig långsammare och anländer senare. Genom att jämföra ankomsttid och energimängd borde man alltså få ett mått på neutrinerens massa.

Men en kollapsande jättestjärna är en stormig födelseplats för små neutriner. Alla frigjordes inte samtidigt när Sanduleaks järnatomer klämdes ihop till neutroner, och därför kan man inte dra några vittgående slutsatser av deras uppträdande när de nådde jorden.

Därför vågar fysikerna inte bestämma neutrinerens massa med större precision än att den övre "viktgränsen" ligger vid cirka elva elektronvolt (lilla lätta elektronen har en massa på en halv miljon elektronvolt!).

Universums öde

Varför är det så viktigt att väga neutriner? Bland annat därför att frågan om deras massa kan avgöra hela universums öde. Några få elektronvolt motsvarar en försvinnande liten massa — men neutriner finns å andra sidan i ofattbara mängder i universum. Vi vistas i en formlig soppa av neutriner som blev över efter universums födelse för 15 miljarder år sedan. Den sammanlagda massan blir därför mycket stor.

Och det är universums massa som avgör dess totala gravitation och därmed också frågan om universum skall fortsätta att utvidga sig i evighet eller en gång i framtiden falla ihop till en brinnande punkt — en sorts spegelvänd Big Bang. Men beräkningarna tyder på att elva elektronvolt är för liten massa för att neutriner ska ha någon nyckelroll. Universums blygaste partikel är möjligen alltför blyg för att avgöra dess öde. □

Spökflygare nödlandar vid Tromsö.

Befolkningen såg en flygmaskin av okänd nationalitet på ett fjäll.

En expedition utsänd till landningsplatsen, negativt resultat.

På tisdagskvällen meddelades från Tromsö:

En flygmaskin av okänd nationalitet har störtat eller nödlandat vid Fagerfjället i Målselv. Meddelande härom har ingått till länsmannen från befolkningen i Fugleli. Till chefen för Tromsö regemente har inrapporterats att flygaren störtat eller nödlandat på yttre kanten av Fagerfjället. Länsmannen avsände kl. 6 på tisdagsaftonen en expedition på 6 man till Fagerfjället.

Maskinen blev synlig över Målselv redan på måndagskvällen och flera personer meddelade att den gick ned på fjället på kvällen. Genom kikare iakttog en person två män, som syntes kasta undan snön och försökte få maskinen att lyfta.

På en fråga av Aftenposten om vilka förutsättningar en flygmaskin måste ha för att kunna starta från en sådan plats som Fagerfjället, svarar kapten Riiser-Larsen, att om det rör sig om ett sjöflygplan, vilket han antar att det gör, så kan det höja sig med en horisontell starthöjd på 300 meter eller 200 meter om banan lutar nedåt.

Skaren var uppriven flera ställen.

Tromsö, torsdag (TT).

Tre eller fyra tillförlitliga personer påstå, att de vid halv 7-tiden på onsdagsmorgonen sett en flygmaskin flyga över Målselvdalen. Norsk telegrambyrås korr. i Tromsö har haft ett samtal med flera medlemmar av den expedition som undersökt Fagerfjället. De förklara att då man kom upp på fjällplatån, kunde man konstatera att skaren var hård. Då man gick till det ställe, där flygmaskinen påstås ha blivit sedd, upptäckte man ytterst på fjällplatån längs sluttningen att skaren på tre olika ställen blivit uppriven. Hålen i skaren voro vart och ett cirka 75 meter långa och 3 à 4 meter breda. Det var emellertid omöjligt att fastslå huruvida hålen gjorts av en flygmaskin eller ej, men det föreföll dock mycket möjligt att så var fallet. I varje fall måste det ha varit ett mycket tungt föremål som släpats över snön. Vid sidan av det ena av hålen såg man fotspår efter en människa. Spåren voro mycket tydligt avtryckta i snön.

OBS!
Kom i håg
grillaften
den 2/5, medtag
egen förtäring.
Medtag även en
GLADA HUMÖR.

Vi hoppas Ni vill vara med
Tel: 0940-29146
71315

BÖRLANGE TIDNING Lördagen den 10 februari 1934

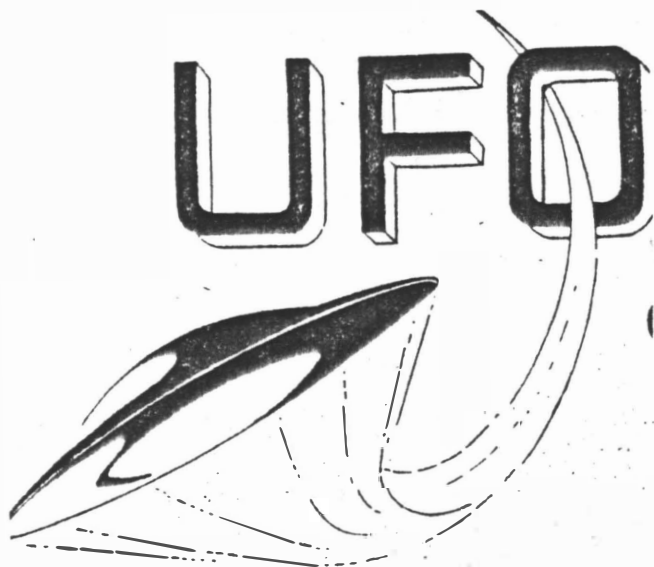
Spökflygaren i Fagerfjället var en sten.

Deltagare i sista expeditionen uttalar sig.

Stenen är 6 m. lång och 4 m. hög.

Trondheim, fredag (TT).

En av dem, som voro med på gårdagens undersökningsexpeditioner till Fagerfjället, statspolisbetjänten Haugli, meddelar vid en telefonintervju, att spökflygplanet på Fagerfjället visat sig vara en stor sten, 6 m. lång och 4 m. hög, som låg uppe på platån.

SJÄLVLYSANDE FÅGLAR.

Det är ofta man i det verkliga livet upptäcker fenomen, som man trott höra hemma endast i sagovärlden. År 1907 gjorde en engelsk professor ornitologerna uppmärksamma på, att man i närheten av Cambridge iakttagit fåglar, som ibland om kvällarna utstrålade ett egendomligt sken.

Det visade sig då, att redan en Harvie Brown år 1866 fäst vetenskapsmännens uppmärksamhet på "orörliga" ljus som observerats i träden i närheten av Cambridge. Han klättrade upp i ett träd för att få tag i en av de lysande tingesterna och skrämde då upp en sovande fågel, när sedan denne flög bort, försvann också ljusskenet.

Människor, som sett de lysande fåglarna, förklarar, att dessas lyskraft är störst under månaderna oktober - december. De ljus de utstråla är mattgult, och ofta är det så starkt, att de upplyser ej blott den gren, varpå, fågeln sitter, utan även grenarna runt omkring.

Man har i England förgäves sökt utforska orsakerna till ljusutstrålningen.

I Italien har emellertid en professor i ornitologi skrivit en avhandling om saken i "cacciatore italiano". Professorn gör gällande att ljuset utgår från mikroskopiska svampar, som under de kalla, fuktiga, månaderna fästa sig på vissa skogsfåglars bröst.

